

æret Mindretal, der ligeledes bestaar af et enkelt Medlem (Thorup), at beholde en Told af 2 Ore paa Petroleum, hvorved der vilde indvindes henimod 400,000 Kr., og man vil jo uden Vanskelighed paa et Par andre Artikler kunne indvinde yderligere 200,000 Kr., i hvilket Tilfælde man da kunde give Kaffe fuldstændig fri. Det, jeg har villet betegne, er kun, at jeg foreslaar, at man paa Toldloven indskrænker sig til at fremkalde en Indtægtsnedgang, der er 5—600,000 Kr. mindre end den, Flertallet foreslaar.

Naar jeg saaledes tilraader en Indtægtsnedgang af omtrent 2 Millioner, gaar jeg omtrent Mellemveien mellem to yderlige Standpunkter. Fra den ene Side forlanger man, at Resultatet af den hele Beskatningsreform maa være et Tab for Statskassen af Nul, og fra den anden Side har man tidligere forlangt en Nedgang af omtrent fem Millioner. Som paa alle Mellemstandpunkter har jeg at gjøre Front til begge Sider. Jeg vil ikke her gaa nærmere ind paa at begrunde Rigtigheden af mit Synspunkt. Jeg kan paa den ene Side ikke se rettere, end at Staten i fuldeste Maal har Raad til ud af sit aarlige Overskud, der andrager omtrent fire Millioner kontant, at afse et Beløb af to Millioner; men paa den anden Side, overfor de mange Reformere, der forestaa, og som under gunstigere politiske Forhold utvivlsomt for en stor Del vilde lade sig gennemføre, kan jeg ikke anse det for tilraadeligt at kaste et større Indtægtsbeløb bort end omtrent to Millioner. Men medens jeg altsaa ganske vist ikke finder, at Flertallet er gaaet saa langt ned i sit Krav, som jeg anser for ønskeligt, og som jeg vilde kunne være med til, saa kan jeg dog ikke Andet end erkjende, at ogsaa paa dette Punkt har Flertallet allerede viist en ikke uvæsentlig Smødefommen. Da man tidligere har forlangt fem Millioner, og nu forlanger omtrent $3\frac{2}{3}$ Million, saa har man flaaet af en Tredeiel af sit tidligere Krav. Naar man nu erindrer, at der fra sine Sider opstilles som en Grundregel, der bør følges i vort konstitutionelle Liv, som den Norm, hvorefter man bør gaa frem baade i egentlige Forfatningsspørgsmaal og i Lovgivningsspørgsmaal, naar man, siger jeg, hævder, at man bør følge det politiske Princip, som med forskjellige Navne er blevet kaldt snart Forhandlingsprincippet, snart Overenskomstprincippet, snart med et mere realistisk Udtryk, Prangerprincippet — naar man er Talsmand for denne Politik, saa er der naturligvis adskillig Fristelse til som en Begyndelse at indtage et saa outreret Standpunkt som muligt.

Det er ud fra dette Synspunkt, at jeg maa søge at forklare mig, at man fra det andet Things Side og fra den høie Regjerings Side har ment at burde sende disse Love til dette Thing med Fordring om fuld Dækning, ja, at man har fra det andet Thing endogsaa sendt Loven herover med en Fordring om et Overskud af nogle Hundredetusind. Den høitærede Finansminister har, forinden Loven kom hertil, stillet sig paa et saa udpræget Standpunkt, at han paa Forhaand har betegnet de Bestræbelser, der gik ud paa at tilvejebringe en væsentlig Nedgang i Statsindtægterne, som „uforsvarlig Løstindighed“. Naar man stiller sig paa dette „Forhandlingsstandpunkt“, antager jeg, at der ganske vist vilde være nogen Fristelse for dette Things Flertal til fra sin Side at indtage et lignende Standpunkt og forlange sine fulde 5 Millioner for saaledes at have Noget at flaa af paa. Det glæder mig i høi Grad, at Flertallet ikke har fulgt denne Fremgangsmaade, og jeg kan ikke Andet end anerkjende, at det derved har viist en meget væsentlig Smødefommen i Modsetning til Regjeringsens og det andet Things Holdning. — Jeg skal endnu kun angaaende de SkatteLove, gennem hvilke man tænker sig at erholde Kompensation, tilføie, at jeg vilde have anset det for meget heldigt, og at jeg meget vilde have foretrukket, om man i Lovforslagets § 44 udtrykkelig havde henvist til Lovforslagene om Beskatning af Brændevinsbrænding og om en Olfat. Jeg vilde for mit Vedkommende saa meget mere have ønsket dette, som jeg tror, at en Beskatning af Olfat lader sig gennemføre, uagtet jeg ganske vist ikke antager, at Olfatloven i den Stikkelse, hvori den er tilsendt os fra det andet Thing, er praktisk brugbar. Men ialtfald er det klart, at navnlig det sidstnævnte Lovforslag frembyder saa mange tekniske Vanskeligheder, at det vil kræve et bethdeligt Arbejde, for at man fra dette Things Side kan komme til fuldstændig Klarhed og støttende sig til sine egne Undersøgelser være vis paa, at Loven lader sig praktisk gennemføre. Det er, saaledes som Sagen for Diebliffet stiller sig, ikke uberettiget at nære Tvivl om, hvorvidt denne Skat, udelukkende lagt paa visse bestemte Olforter, lader sig bringe til praktisk Udførelse. Under disse Omstændigheder har jeg ikke kunnet Andet end erkjende, at der kan være ialtfald noget Berettiget i den Betragtning, at man ikke vil henvise til at søge Kompensation gennem en Skat, med hvilken man ikke fulstod er paa det Reue, som der ikke har været Tid endnu til at behandle, og som det forsaavidt kan siges at være mindre forsvarligt at henvise til. Dette har været